

[Gustav Pedersen.]

agter den, der virkelig ønsker at arbejde efter andre principper eller ideer, og aldrig anerkender, at utilfredshed med en ledelses mere eller mindre aggressive holdning kan være grund til at skifte parti, hvor meget farligere ville det da ikke være at anerkende, at det at være dansk er noget, som skal være afhængig af, om man er mere tilfreds med Knud Kristensen end med Hans Hedtoft.

Jeg venter ikke, at de smædeskrivere, som har professor Hansen-Larsen i spidsen, og som grænseforeningen burde have isoleret for længe siden, skulle kunne forstå eller ville forstå det, jeg har sagt, men jeg tror, at de, for hvem nationalitet er noget dybt alvorligt, vil være enig med mig. Det er jo ikke sådan, at Danmark ikke kan skabe enighed om en værdig national holdning. Jeg har vel ret til at minde om, at da samhørighedsforholdet mellem Danmark og Færøerne var ude for en krise, blev der fra alle danske partiers side vist en holdning, der bidrog stærkt til det gode resultat, som hverken hviler på overgreb eller overbud, men på tilbud om ærlig solidaritet, og som blev mødt med den tillid, der ikke mindst kunne skabes, fordi tilbudet blev givet af et enigt dansk folk.

Skulle det være umuligt at skabe denne ånd i de spørgsmål, som vore landsmænd syd for grænsen kæmper med? Jeg ved, at regeringen med det danske socialdemokrati enigt bag sig vil være solidarisk med vore landsmænd syd for grænsen, men for at danskheden kan få fuld nytte af denne solidaritet, må den være fri for mistanke om at have konjunkturpræget tilslutning beslægtet med de roterende tilbøjeligheder, vi træffer i politiske partiers yderkanter, og ganske særlig må sydslesvigerne hindre, at deres egne skribenter og talere bevidst sætter konjunkturpræg på alt det sunde og stærke, der kan samle hele det danske folk til den enighed, der bliver så absolut nødvendig den dag, da vanskelighederne på længere sigt begynder at melde sig.

Det kan vel ikke være anderledes end, at store dele af de politisk interesserede vælgere venter, at denne finanslovdebat skulle afklare, om vi i år skal have efterårsvalg eller ej.

Om dette spørgsmål skal jeg foreløbig kun sige, at regeringen har indbudt til samarbejde, fordi det er både regeringens og socialdemokratiets agt at videreføre det rolige genopbygningsarbejde, der i løbet af de svundne to år har givet så store resultater. Det tilkommer nu oppositionen at

tale og tale klart. Politisk teatertorden har vi haft nok af. Regeringen har aldrig dikteret rigsdagen sin vilje, men det omvendte kan heller ikke gøres.

Der er love — f. eks. vareforsyningslov og prislov —, som ikke kan undværes, hvis ikke det hidtil udførte genopbygningsarbejde skal bryde sammen i et økonomisk kaos. Man kan nu engang ikke fjerne afstivninger og støtter, før der på anden måde er bærekraft. Disse love er lagt på bordet før denne debat, og ordførerne bør derfor redegøre for partiernes stilling. Vi ønsker disse love gennemført, fordi de er nødvendige for genopbygningens videreførelse. Det kan ikke være sådan, at disse love gøres så værdiløse, at de ikke gør det muligt for regeringen at løse de opgaver, den skal klare.

Så kunne selvfølgelig regeringen gøre det at lade oppositionen overtage ledelsen — sådan som det ærede medlem hr. Anker Laus specielle organ „Dansk Grossist-Tidende“ har hittet ud af, at det kan gøres.

Nu er jeg vel klar over, at det ærede medlem hr. Anker Lau ikke har fået et særlig langt tøjlr som partileder og følgelig ikke kan have indhøstet megen erfaring. Det ærede medlem har dog forhåbentlig læst valgtalrene så omhyggeligt, at han ved, at venstre inklusive hovedstadens venstre, det konservative folkeparti og retsforbundet tilsammen havde ca. 50 000 færre stemmer ved sidste valg end det radikale venstres og socialdemokratiets samlede stemmetal. Kun valglovens mangler, som det ærede medlem hr. Anker Lau udnyttede så utiltalende, er skyld i, at de tre nævnte partier for tiden har flere mandater end socialdemokratiet og det radikale venstre her i salen.

Skulle det da betyde, at regeringen, hvis den kunne forhandle sig til et resultat f. eks. med det radikale venstre, men ikke med de andre partier, skulle være afskåret fra at appellere til vælgerne, når Knud Kristensen kunne udskrive valg til trods for, at han både mandatmæssigt og stemmemæssigt var i absolut mindretal? Jeg forstår godt det ærede medlem hr. Anker Laus angst for at komme ud til hovedstadens vælgere, men den kan nu engang ikke være årsag til at bryde den ret, som en del af vor danske parlamentariske tradition har skabt.

Iøvrigt gentager jeg, at en socialdemokratisk regerings indbydelse til samarbejde ikke er en indbydelse til spidsfindige teoretiske diskussioner, men udtryk for ærlig vilje til at nå de resultater, der kan forene, hvor der er forskellige interesser. Afgørelsen afhænger med andre ord af, hvorvidt oppositionen møder med den samme